

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippy rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 66 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în peste nouăzeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Fundației Lord Menuhin. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputeate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Jurnalul unui mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Bros., scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

Alchimistul

Traducere din portugheză de
GABRIELA BANU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor coordonator al colecției: S. Skultéty
Redactor: Sorin Mărculescu
Coperta: Răzvan Luscov
Tehnoredactor: Doina Elena Podaru
DTP: Dumitru Olteanu

Tipărit la C.N.I. „Coresi“ S.A.

PAULO COELHO

O Alchimista

© Paulo Coelho, 1988

Această ediție a fost publicată cu acordul
Sant Jordi Asociados, Barcelona, Spania.

Toate drepturile rezervate

<http://www.paulocoelho.com>.

© HUMANITAS, 2002, 2009,
pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COELHO, PAULO

Alchimistul / Paulo Coelho; trad.: Gabriela Banu. –

București: Humanitas, 2009

ISBN 978-973-50-2467-3

I. Banu, Gabriela (trad.)

821.134.3(81)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

PREFAȚĂ

Este important să spunem câteva lucruri despre faptul că *Alchimistul* este o carte simbolică, diferită de *Jurnalul unui magician*, care n-a fost o lucrare de ficțiune.

Unsprezece ani de viață am dedicat Alchimiei. Simpla idee de a transforma metalele în aur sau de a descoperi Elixirul tinereții fără bătrânețe era prea fascinantă ca să treacă neobservată de orice novice în ale magiei. Mărturisesc că Elixirul tinereții fără bătrânețe mă seducea cel mai tare: înainte de a înțelege și simți prezența lui Dumnezeu, ideea că totul se va sfârși într-o bună zi mă aducea la disperare. Astfel, aflând despre posibilitatea de a obține un lichid în stare să-mi prelungească pentru mulți ani existența, am hotărât să mă dedic trup și suflet fabricării lui.

Era o perioadă de mari transformări sociale — începutul anilor '70 — și încă nu existau publicații serioase cu privire la Alchimie. Am început, la fel ca unul dintre personajele cărții, să cheltui puținii bani pe care îi aveam pe cumpărarea unor cărți din străinătate, și-mi dedicam multe ore din zi studiului simbulogiei lor complicate. Am căutat două-trei persoane serioase din Rio de Janeiro care se dedicaseră în mod serios Marii Opere, dar acestea au refuzat să mă primească. I-am cunoscut și pe alții care își spuneau

alchimiști, își aveau laboratorul propriu și promiteau să mă învețe tainele Artei în schimbul unei adevărate averi; azi înțeleg că aceștia nu știau nimic din ceea ce pretindeau să mă învețe.

Dar cu toată stăruința mea, rezultatele au fost zero absolut. Nu se întâmpla nimic din ceea ce manualele de Alchimie afirmă în limbajul lor complicat. Era un șir nesfârșit de simboluri, de dragoni, de lei, sori, luni și argint viu, iar eu aveam mereu impresia că mergeam pe un drum greșit, pentru că limbajul simbolic permite o cantitate uriașă de erori. În 1973, disperat de absența oricărui progres, am comis un act de o iresponsabilitate supremă. În acel timp eram angajat la Secretariatul pentru Educație din Mato Grosso, pentru a ține cursuri de teatru în acel stat, așa că am hotărât să-mi folosesc studenții la niște ateliere de teatru care aveau ca temă Tabla de Smarald. Aceasta, împreună cu unele incursiuni ale mele în zonele mocirloase ale magiei, au făcut ca în anul următor să pot simți pe propria piele adevărul proverbului: „După faptă, și răsplată“. Totul în jurul meu s-a prăbușit complet.

Mi-am petrecut următorii șase ani din viață într-o atitudine destul de sceptică în ceea ce privește tot ce era legat de mistică. În acest exil spiritual am învățat multe lucruri importante: că acceptăm un adevăr numai după ce l-am negat din tot sufletul, că nu trebuie să fugim de propriul nostru destin și că mâna lui Dumnezeu este infinit de generoasă, în pofida severității ei.

În 1981, am făcut cunoștință cu RAM, organizația ocultă unde mi-am găsit și un Maestru, care avea să mă readucă pe drumul ce-mi era scris. Și în timp ce el mă pregătea în învățătura mea, m-am apucat

din nou să studiez Alchimia pe cont propriu. Într-o noapte, când stăteam de vorbă după o epuizantă sesiune de telepatie, am întrebat de ce limbajul alchimiștilor era atât de vag și de complicat.

— Sunt trei tipuri de alchimiști, spuse Maestrul meu. Aceia care sunt imprecisi pentru că nu știu ce vorbesc; aceia care sunt imprecisi pentru că știu ce vorbesc, dar știu și că limbajul Alchimiei este un limbaj adresat inimii și nu rațiunii.

— Și al treilea tip? am întrebat.

— Aceia care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Alchimie, dar care au reușit, prin experiența lor, să descopere Piatra Filozofală.

Așa s-a hotărât Maestrul meu — care aparținea celui de-al doilea tip — să-mi predea lecții de Alchimie. Am descoperit că limbajul simbolic, care mă irita și mă descumpănea atât, era unicul mod de a atinge Sufletul Lumii, sau ceea ce Jung a denumit „inconștientul colectiv”. Am descoperit Legenda personală și Semnele lui Dumnezeu, adevăruri pe care raționamentul meu intelectual refuza să le accepte din cauza simplității. Am descoperit că a ajunge la Marea Operă nu este misiunea unor aleși, ci a tuturor ființelor omenesti de pe fața Pământului. Sigur că nu totdeauna vedem Marea Operă sub forma unui ou sau a unui flacon cu lichid, dar toți putem — fără umbră de îndoială — să ne cufundăm în Sufletul Lumii.

De aceea *Alchimistul* este și un text simbolic. De-a lungul paginilor sale, în afară de faptul că am transmis tot ce am învățat despre aceasta, am încercat să aduc un omagiu marilor scriitori care au reușit să ajungă la Limbajul Universal: Hemingway, Blake,

Borges (care a folosit și el istoria persană într-una din povestirile lui), Malba Tahan și alții.

Pentru a completa această lungă prefață și a ilustra ceea ce Maestrul meu voia să spună cu al treilea tip de alchimiști, merită să amintim o întâmplare pe care el însuși mi-a povestit-o în laboratorul lui.

Sfânta Maria, cu pruncul Isus în brațe, s-a hotărât să vină pe Pământ ca să viziteze o mănăstire. Mândri foarte, călugării au făcut un șir lung și fiecare s-a înfățișat în fața Sfintei Fecioare pentru a I se închina. Unul a declamat poeme frumoase, altul I-a arătat miniaturile sale pentru Biblie, al treilea I-a recitat numele tuturor sfinților. Și așa, unul după altul, fiecare călugăr și-a adus omagiul Maicii Domnului și Pruncului Isus.

Dar ultimul din șir era cel mai umil călugăr din mănăstire, care niciodată nu învățase înțeleptele scrieri ale epocii. Părinții lui fuseseră oameni simpli care lucrau la un vechi circ din împrejurimi și tot ce-l putuseră învăța era să arunce mingi în sus și să facă câteva jonglerii.

Când a venit rândul acestuia, ceilalți călugări au vrut să pună capăt închinăciunilor, pentru că fostul scamator nu avea nimic important de spus și putea strica imaginea mănăstirii. Dar călugărul simțea, în adâncul sufletului, o dorință arzătoare să dăruiască ceva lui Isus și Sfintei Fecioare.

Rușinat, simțind privirea muștrătoare a fraților lui, a scos câteva portocale din sutană și a început să le arunce în sus și să jongleze cu ele, așa cum știa el.

Și doar în acel moment Pruncul Isus a zâmbit și a început a bate din palme în brațele Sfintei Marii. Și Maica Domnului numai lui i-a întins brațele, lăsându-l să-l atingă pe Prunc.

AUTORUL

*Lui J.
Alchimist care cunoaște și folosește
secretele Marii Opere.*

O, Marie cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi,
cei care ne îndreptăm către Tine.
Amin

Și pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar
o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei.
Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se
la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui.
Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se,
a zis:
Doamne! ai nu socotești că sora mea m-a lăsat
singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute.
Și răspunzând, Domnul i-a zis:
Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești.
Dar un lucru trebuie: căci Maria partea cea bună a
ales, care nu se va lua de la ea.

LUCA, 10, 38-42

PROLOG

Alchimistul luă o carte pe care o adusese cineva din caravană. Tomul era fără copertă, dar reuși să-i identifice autorul: Oscar Wilde. În timp ce-i răsfoia paginile, găsi o povestire despre Narcis.

Alchimistul cunoștea legenda lui Narcis, frumosul băiat care-și contempla zilnic propria frumusețe într-un lac. Era atât de fascinat de el însuși, că într-o bună zi a căzut în lac și a murit înecat. În locul acela, a apărut o floare care s-a numit narcisă.

Dar nu așa își încheia Oscar Wilde povestirea. El spunea că atunci când a murit Narcis, au venit naiadele — zeițele izvoarelor și ale pădurii — și au văzut lacul transformat dintr-unul cu apă dulce, într-un ulcior cu lacrimi sărate.

— De ce plângi? au întrebat naiadele.

— Plâng pentru Narcis, răspunse lacul.

— Ah, nu-i de mirare că plângi pentru Narcis, continuă ele. La urma urmelor, deși noi am alergat mereu după el prin pădure, tu erai singurul care puteai să-i contempli de aproape frumusețea.

— Dar Narcis era frumos? întrebă lacul.

— Cine altul poate ști mai bine decât tine? răspunseră, surprinse, naiadele. La urma urmelor, doar pe marginile tale se apleca el în fiecare zi.

Lacul rămase tăcut o vreme. Într-un târziu, zise:

— Îl plâng pe Narcis, dar niciodată n-am știut că el era frumos. Îl plâng pe Narcis pentru că de fiecare dată când se apleca deasupra apelor mele, eu puteam să văd reflectată, în fundul ochilor lui, propria-mi frumusețe.

„Ce povestire frumoasă”, spuse Alchimistul.

Partea întâi

Băiatul se numea Santiago. Se întuneca tocmai când ajunse cu turma lui în fața unei vechi biserici părăsite. Acoperișul se prăbușise de mult, și în locul unde pe vremuri se afla sacristia creștea acum un sicomor uriaș.

Hotărî să petreacă noaptea aici. Își mână toate oile prin ruinele porții și apoi puse niște scânduri pentru ca acestea să nu fugă în timpul nopții. Nu erau lupi pe acolo, dar odată îi scăpase una în timpul nopții și a trebuit să-și piardă toată ziua următoare pentru a găsi oaia rătăcită.

Își întinse haina pe jos și se așează, folosind cartea pe care o terminase de citit drept pernă. Își spuse, înainte de a adormi, că ar trebui să înceapă să citească niște cărți mai groase — durau mai mult până se sfârșeau și erau perne mai confortabile în timpul nopții.

Era încă întuneric când se trezi. Privi în sus și văzu stelele care străluceau prin acoperișul aproape năruit.

„Voiam să mai dorm puțin“, se gândi el. Avusese același vis ca și săptămâna trecută, și iarăși se trezise înainte de sfârșit.

Se ridică și luă o înghițitură de vin. Apoi își luă toiagul și începu să-și trezească oile care încă mai dormeau. Observase că imediat ce se trezea el, cea mai mare parte a animalelor se deșteptau și ele. Ca

și cum ar fi existat o energie misterioasă care îi unea viața de aceea a oilor cu care străbătuse pământul de doi ani încoace în căutare de hrană și apă.

— S-au obișnuit atâta cu mine că-mi cunosc obiceiurile, își spuse în șoaptă. Dar stătu o clipă și se gândi că ar fi putut să fie și invers: s-o fi obișnuit el cu orarul oilor.

Dar erau și unele oi care întârziu să se scoale. Băiatul le trezi pe rând cu toiagul, strigând-o pe fiecare pe nume. Totdeauna crezuse că oile sunt în stare să înțeleagă ce vorbește el. De aceea obișnuia uneori să le citească părți din cărțile care îl impresionaseră, sau să vorbească despre singurătatea și bucuria unui cioban pe câmp, ori să comenteze ultimele noutăți pe care le vedea prin orașele pe unde se întâmpla să treacă.

Însă în ultimele două zile avusese o singură grijă: fata negustorului care locuia în orașul unde avea să ajungă peste patru zile. Nu fusese decât o singură dată acolo, anul trecut. Negustorul avea o prăvălie de stofe și țesături și îi plăcea totdeauna să vadă cu ochii lui cum sunt oile tunse, ca să se ferească de hoții. Îi spusese un prieten despre prăvălie, așa că ciobanul își duse oile acolo.

— **V**reau să vând ceva lână, îi spuse negustorului.

Prăvălia era plină de clienți și negustorul îl rugă să aștepte până seara. El se așeză pe caldarâmul din fața magazinului și scoase o carte din desagi.

— Nu știam că ciobanii citesc cărți, se auzi un glas feminin lângă el.

Era o fată ce arăta leit ca acelea din Andaluzia, cu părul negru și neted și ochi ce aminteau vag de vechii cuceritori mauri.

— Asta pentru că oile te învață mai multe decât cărțile, răspunse băiatul.

Au stat de vorbă mai bine de două ore. Ea îi spuse că era fata negustorului, și-i vorbi despre viața din acea așezare unde fiecare zi era la fel cu cealaltă. Ciobănașul îi povesti despre câmpiile Andaluziei, despre ultimele noutăți pe care le văzuse în orașele pe unde trecuse. Era mulțumit că vorbea și cu altcineva, nu numai cu oile.

— Cum ai învățat să citești? întrebă fata la un moment dat.

— Ca toată lumea, răspunse băiatul. La școală.

— Dar dacă știi să citești, cum de ești doar un simplu cioban?

Băiatul bălmăji ceva ca să ocolească răspunsul. Era încredințat că fata nu va înțelege niciodată. Își

continua poveștile de călătorie și ochisorii cei mauri clipeau de frică și mirare. Pe măsură ce trecea timpul, băiatul își dorea să nu se mai sfârșească ziua, să-l vadă tot ocupat pe tatăl fetei care să-i ceară să aștepte trei zile. A înțeles că simțea un lucru pe care nu-l mai simțise: dorința de a rămâne într-un singur loc pentru totdeauna. Lângă fata cea oacheșă zilele n-ar fi fost niciodată la fel una cu cealaltă.

Dar negustorul veni și îi ceru să tundă patru oi. Apoi îi plăti cât îi datora și-i ceru să revină anul următor.

Peste doar patru zile ajungea din nou în orașelul acela. Era agitat și nesigur pe el: poate că fata îl și uitase. Pe acolo treceau mulți ciobani care vindeau lână.

— Nu-i nimic, le spuse flăcăul oilor lui. Și eu cunosc alte fete în alte orașe.

Dar în străfundul inimii știa că are importanță. Și că păstorii, ca și marinarii sau comis-voiajorii, cunoșteau câte un oraș unde se afla cineva în stare să-i facă să uite de bucuria de a călători liberi prin lume.